

Wõta ja loe!

№ 6. — 4. aastakäik.

Liig wara — liig hilja!

Heikki ja Frans, kaks neljateistkümnneaastast lütseumi õpilast, elasid ühes korteris. Ühel päeval sai Heikki oma emalt kirja.

„Ei, ei — see on tõepoolest liig wara!“ sõnas ta kirja läbi lugedes. „Mida ema ütleb, on küll hea ja mul on omalgi mõte saada usklikuks, kuid veel mitte nüüd. See on liig wara.“

„Millest sina jutustad?“ küsis Frans.

„Sain täna emalt kirja — terve jutluse, mõtle ometi!“

„Ja sina pahandad sellest! Do, kuidas soowiksin, et minulgi oleks ema; ta kirjutaks heameelega mulle pikki jutlusi — kuid teda ei ole enam elus . . .“

„Heameelega luban sulle lugeda oma ema kirja,“ ütles Heikki — „kuid ära seda aga kaota, hoian alles kõik ema kirjad.“ Ulatanud selle Fransile, läks ta ise jalutama.

Õhtul said nad jälle kottu teineteisega.

„Siin on su ema kiri, Heikki. See oli iseäralikult hea kiri. Tänan, et andsid mulle seda lugeda!“

„Kas tõesti see oli nii iseäralik? Sarnased on kõik mu ema kirjad.“

„Aga, kas sa ei mõtle tema nõuannete järele teha, Heikki?“

„Küll ikka, seda mõid isegi mõista — tahan ju minagi taewasse.“

Kuid see on siiski veel liig wara.“

„Kuid su ema kirjutab ka, kui hädaohtlik on edasi lükata otustamist,“ ütles Frans.

„Sina mõid küll nüüd hakata pühaks; minul omalt poolt on veel tahtmist wähe huvituda ja nautida elust. See on tõepoolest liig wara.“

Nastaid möödus. Heikki ja Frans olid nüüd üliõpilased. Frans õppis õpetajaks, Heikki — advokatiks. Kuid ta oli ainult nimepoolest üliõpilane. Enam jagu aega wiitis ta lõbustusil ja sõpru oli tal palju. Nad kohtasid harva üksteist ülikoolilinnas. Kuid Frans ei wõinud ialgi unustada, kui suur tänuwõlglane ta oli Heikki emale.

Ühel päeval kohtasid nad üksteist.

„Kas on tõsi, et mõtled reisida välismaale?“

„Seda küll. Kas sa ei tahaks tulla kaasa?“

„Ei, Heikki — sina küll arwatavasti ei tunne huwi minu seltsist.“

Luba aga mulle, et mõnikord enne ärasõitu tuleb õhtutunnil minu poole sisse — tahaksin heameelega rääkida sinuga ühest asjast. Kui sul on tahtmist selleks — siis oled südamest tere tulemast!“

Kuigi Heikil ei olnud tahtmist, tuli ta siiski Fransi juurde, kuid Frans märkas kohe, et tal oli kiire äraminefuts.

„Heikki, olen sagedasti tahtnud sind tänada selle heateo eest, mille lord tegid minule“ — ütles Frans.

Heikki waatas küsivalt ta peale.

„Mäletad sa veel üht oma ema kirja, mille andsid mulle lugeda! See kiri tõi pöördle minu ellu. Su ema kirjutas seal muuseas: „Anna end Jeesusele nüüd!“ Ja end Jeesuse armusse peites tegin ma seda. Nüüd tean, mis tähendab — surmast ellu minna.“

„Kii, ta oli haruldane ema.“

„Oli! On ta siis ju surnud?“

„Ta suri kolme aasta eest!“

„Heikki!“ Frans pani oma mõlemad käed ta kaela ümber. „Heikki, kui su ema nüüd seisaks su ees, mis arwad teha üelda tahtvat? Kindlasti ta tahaks üelda sinule taas: „Anna end Jeesusele just nüüd!“

„Jah, seda tahan ma ka teha, kuid veel mitte nüüd. See on veelgi liig vara — nüüd on mul muud mõelda!“

Mõnda aastat möödus. Frans oli nüüd õpetaja kuskil väikeses linnas.

Ühel õhtul toodi kutsu hotellist, et Frans tuleks sinna. Keegi reisija olla äkki haigeks jäänud ja tahta väga rääkida õpetajaga. Frans ruttas koha sinna.

„Kuidas on haige seisuford?“ küsis ta arstilt.

„Halb! Walud ei ole enam nii suured, kuid jõud väheneb. Ta on oodanud väga õpetaja järele.“

Frans läts siise surewa mehe juurde ja istus ta sängi äärde.

„Armas wend, wõin ma olla teile milleski abiks? Teie peate surema — mis on teie lootus?“

Surija näos paistis kirjeldamatu tusk; ta awas filmad ja waatas terawalt pastorit.

„See on liig hilja“ . . . pomises ta.

Õpetaja kummardas end ta üle. „Arge õelge nii, sõber, on küll üksteist kümnes tund, kuid Jeesus ootab veel. — Kes minu juurde tuleb, seda ei lükka ma wälja! — on Jeesus õelnud. Tulge ta juurde!“

Taas peegeldus ahastus surija waates.

„See on liig hilja! . . .“

Õpetaja seisis siin nõutult. Surija häälekõlas ja näos oli talle midagi tuttawat.

Kogu õõ walwas ta surija woodi ääres. Kui päite järgmisel hommikul ruumi paistis, lamas seal surnuteha — näos lootusetuse ja ahastuse ilme, nagu ütles ta: „See on liig hilja!“

Frans waatas nimekaarti, mille leidis enda ees olewalt lauast. Imestatuna ja murelisena luges ta sealt oma wana sõbra nime. Nüüd teadis ta, mis need sõnad tähendasid: „See on liig hilja!“

Sõber kallim! Ara wabanda, et on veel liig vara ümber pöördä. Anna end Jeesusele veel täna, et lord sinu elus ei oleks — liig hilja! — Tule, Jeesus ootab sind veel!

Wõimatu !

Ei wõi teenida Jumalat kella wõi kalendri, wõi lepingu järele, wõi nii ja nii suure palga eest.

Ei wõi mõõta armastust meetrimõõduga, ei kaaluga kaaluda ega kapaga jagada.

Armastus ei olene ilmast, ei tuulest ega meeleolust, ei teiste eesmärgist ega armamisest. Armastus ei mõtle mugavust.

Armastus ei lasa riigiteadusest ega ka loogikast ennaft ohjata. Armastus ei tawitta numbriid fissetuleku ja wäljamineku arweid tehes. Armastus ei kogu tagawara, kõik lähed fissetuleku ja wäljamineku arwele.

Armastus ei tunnusta mingeid wõlgu, ei maksa midagi palka, ei jaga osamaksu. Armastus annab kõik. Armastusel on waid üks süda, kellel on waid üks pühapaik, waid üks teenitaw, see sülitab oma tõrwiku waid ühe altari tules, jellel on waid üks koduaadress.

Kas teenib fina Jumalat selleks, et see on kõige targem ja tasuwam, wõi teenib armastusest ?

Surma terwitus.

Samuel Keller jutustab: Kui purjelaew okeanil täie hooga edasi sõidab, siis ei saa teda mitte nii lihtsalt peatada, nagu aurulaewa. Selleks peab enne mitmesugused purjed maha wõtma wõi uuesti seadma. Kui nüüd õõsel kestab hüüd: „Mees on üle parda kukkunud!“ siis on õnnetu päästmine väga raske. Wahil olew tüürimees annab signaali wilega, mille peale kohe saab merre wifatud päästerõngas, mis kinnitatud pika nõõri külge. Kümne minuti pärast on juba laew kaugel ära sellest paigast, kus mees wette kukkus. Siis wilistab tüürimees taas ja wette saab wifatud uued päästeabinõud. Ei saa õnnetu ühefti neift kinni, siis on igasugune päästmine wõimatu. Nüüd fajab ahterist kahuripauk õõ pimedusse. Seda pauku nimetawad madrused „surmaterwituseks“. Weewoogudes wõitlejale ütleb see: „Ela hästi, seltsimees, meie ei saa sind päästa!“

Nii on ka inimesele, kes wiimast wõimalust, kus Õnnistegija armastuses teda kutsub, ära ei kasuta, ta surmaterwituseks. See inimene, kes ka seda wiimast kutsu wastu ei wõta, waid edasi lükkab, on paratamatult surma- ja hukatusse laps. Teda ei suuda enam keegi päästa. Kui mitu korda on Issand oma sõna läbi ja mitmesuguste elusündmuste kaudu sindi kutsunud ja piüdnud päästa. Ta tahab sind ülesse tõõta woogudest. Eft on see kutsu wiimane sulle. Argu kujunegu sellest sulle „surmaterwitust“.

Cato kahetsus.

Rooma mõttetark Cato ütleb ennaft ainult kolme tegu oma elus kahetsawat: et ta korb oma suure saladuse oma naisele oli jutusta-

nud, et ta kord ühe reisi mööda wett oli teinud, mida ta väga hästi mööda maad oleks mõinud teha, ja et ta kord oma elus ühe ainuma päewa tööta mööda oli lasanud minna.

Wida kahetsed sina, kui mööduanud elule tagasi waatad?

Paljud kahetsewad, et nad nii hilja Isandat on leidnud. Mitmed igawiku läwel seistes, et elu ilma igawese wiljata on mööduanud.

Saulud.

Wiisil: Oh anna tuhat keelt ja mulle. 141.

Oh eksjad hinged, miks nii kaua Weel kahes mõttes lonkate? Miks teie seda siis ei nõua, Mis Jumal pakub kõigile? Oh wadake nüüd ülesse Ja kitsa tee peal kõndige?

Ta ees ei maksa kartlik mõte, Et poolik süda krooni saa; Kes ennaft tätest Jeesu kätte Et anna, see on kõlbmata! Hirm, walu on tal palgaks siin Ja pärast surma põrgu piin.

Mu eksinud sõber, oh kuule! Su Päästja kutsub weel sind; Oh pööra end täna ta poole, Et hukka ei lähe su hing.

Miks õnnetust taga sa ajad Siin patu ja himude sees, Kui findgi need austuse kojad Seal ülewal ootawad ees.

Oh põgene Päästja juure, Ta haamadest abi sul saab, Seal jooksis see jumalik weri, Mis pattudest puhasta wõib.

(Talle t. 426.)

Wiisil: Kes Jumalat nii laheb teha. 143.

Mu hing, mis annad Jumalale, Kes kõik sul' annab igapäew? Eks tule midagi su meele, Mis armas oleks temale? Oh anna süda temale, See on ta meele järele.

Mis tema päralt, anna talle! Su süda — kelle päralt see? Kui teda annad saatanale, Saab palgaks põrgu sinule! Akspäinis sulle tahan ma. Mu Jumal, südant ohwrida.

Wiisil: Oh anna tuhat keelt ja mulle. 141.

Nüüd aga ärge laisad olge! Ju palju aega raisatud. Just täna tema juure tulge, Et aega ei saaks wiidetud: Aeg lähed mööda, rutake! Et pea seda ükski siin.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti 10 tütti — 15 senti. Jlmub 1 × kuus. Makstab aastas 30 f., 1/2 a. 20 f., wälismaale 60 f. aastas. Tellige, lepitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sint Päiteise 5-7, Tallinn. Tel. 446-2?

Jlmub 10. mail 1935.

„Küllmaja“ (om. R. Kaups) trükk, Keilas 1935.

EESTI
AR
RAHVUSRAAMATUKOGU